

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 19. veljača 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Blago krotkima, oni će baštiniti zemlju“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj katehezi bavimo se trećim od osam blaženstava iz Matejeva Evanđelja: „*Blago krotkima, oni će baštiniti zemlju*“ (Mt 5, 5).

Izraz „krotak“ koji se ovdje koristi doslovno znači umiljat, blag, nježan, nenasilan. Krotkost se očituje u trenucima konflikta, vidi se iz toga kako pojedinac reagira kad ga snađe kakva protivština. Svatko se može činiti krotkim kad je sve mirno, ali kako reagira „pod pritiskom“ ako je napadnut, ako ga se uvrijedi, ako se na nj nasrne?

U jednom odlomku sveti Pavao podsjeća na „blagost i obazrivost Kristovu“ (2 Kor 10, 1). I sveti Petar podsjeća na Isusov stav u Muci: nije odgovarao i nije prijetio, jer se „prepuštao... Suci pravednom“ (1 Pt 2, 23). A Isusova krotkost snažno se vidi u njegovoj Muci.

U Svetome pismu riječ „krotak, blag“ također označava onoga koji nema zemaljskih posjeda. Čudi nas zato da se u trećem blaženstvu kaže upravo to da će krotki „baštiniti zemlju“.

U ovome se blaženstvu zapravo citira psalam 37 koji smo čuli na početku kateheze. I tamo su povezani krotkost i posjedovanje zemlje. To se dvoje, kad se dobro razmisli, čini nespojivim. Naime, posjedovanje zemlje je tipično područje na kojem izbijaju konflikti: često dolazi do borbe za teritorij kako bi se postiglo hegemoniju nad određenim područjem. U ratovima jači pobjeđuje i osvaja druge krajeve.

Ali pogledajmo pažljivo glagol koji se koristi za označavanje posjeda krotkih: oni ne osvajaju zemlju; ne kaže se „blago krotkima jer će osvojiti zemlju“. Oni je „*baštine*“. Blago krotkima jer će „baštiniti“ zemlju. U Svetome pismu glagol „baštiniti“ ima još veće značenje. Božji narod naziva „baštinom“ upravo zemlju Izrael, koja je Obećana zemlja.

Ta je zemlja obećanje i dar za Božji narod i postaje znak nečeg mnogo većeg od pukog teritorija. Postoji jedna „zemlja“ – dopustite mi da se poslužim igrom riječi – a to je Nebo, to jest zemlja prema kojoj hodimo: nova neba i nova zemlja prema kojoj idemo (usp. *Iz* 65, 17; 66, 22; *2 Pt* 3, 13; *Otk* 21, 1).

Krotak je dakle onaj koji „baštini“ najuzvišeniji od svih teritorija. On nije kukavica, „mekušac“ koji si nađe jedan dvojbenu moral kako bi ga problemi zaobišli. Naprotiv! On je osoba koja je primila baštinu i ne želi je rasipati. Krotak čovjek nije mekoputan, nego je Kristov učenik koji je naučio braniti sasvim drugu zemlju. On brani svoj mir, brani svoj odnos s Bogom, brani svoje darove, Božje darove, čuvajući milost, bratstvo, povjerenje, nadu. Jer krotki ljudi su milosrdni, bratski nastrojeni, ljudi pouzdanja i nade.

Ovdje moramo spomenuti grijeh *srdžbe*, nasilnu pobudu čiji impuls svi poznajemo. Tko se nije ponekad razljutio? Svi smo se rasrdili. Moramo preokrenuti to blaženstvo i postaviti sebi pitanje: koliko smo stvari uništili srdžbom? Koliko smo stvari izgubili? Trenutak gnjeva može uništiti mnoge stvari; izgubi se kontrolu i ne vrednuje se što je doista važno te se može uništiti – katkad i nepopravljivo – odnos s bratom. Zbog srdžbe mnoga braća više jedan s drugim ne razgovaraju, udalje se jedan od drugog. Ona je opreka krotkosti i blagosti. Krotkost povezuje, dočim srdžba razdvaja.

Krotkošću se osvaja mnogo toga. Krotkost je kadra pobijediti srce, spasiti prijateljstva i još mnogo toga, jer se ljudi rasrde, ali se zatim smire, još jednom razmisle i vrate se na pravi put, i tako se s krotkošću može ponovno graditi.

„Zemlja“ koju treba osvojiti krotkošću jest spasenje onoga brata o kojem se govori u istom Matejevom Evanđelje: „Ako te poslušaju, stekao si brata“ (*Mt* 18, 16). Nema zemlje ljepše od srca drugih, nema ljepšeg teritorija za steći od ponovno pronađenog mira s bratom. A to je zemlja koju treba baštiniti krotkošću!